

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)

Strona pozwana: Tyco Integrated Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że czas poświęcony przez pracownika, który nie ma przydzielonego stałego miejsca pracy, lecz musi codziennie dojeżdżać ze swego miejsca zamieszkania do codziennie innego ośrodka klienta przedsiębiorstwa i wracać do swego miejsca zamieszkania z ośrodka innego, również odmiennego klienta (zgodnie z trasą lub wykazem, który przedsiębiorstwo przekazało mu poprzedniego dnia), znajdujących się zawsze na mniej lub bardziej rozległym obszarze geograficznym, w okolicznościach postępowania głównego wyjaśnionych w uzasadnieniu tego pytania, na dojazd do pracy na początku i na koniec dnia roboczego należy uznać za „czas pracy” zgodnie z definicją tego pojęcia podaną we wskazanym artykule dyrektywy, czy przeciwnie, należy uznać ten czas za „okres odpoczynku”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-297/11
Buzzi Unicem SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 30 maja 2014 r. przez Buzzi
Unicem SpA**

(Sprawa C-267/14 P)

(2014/C 282/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Buzzi Unicem SpA (przedstawiciele: C. Osti, A. Prastaro i A. Sodano, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości ze względu na brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia i wynikające z tego naruszenie prawa spółki do obrony, a także zasady dobrej administracji;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości ze względu na nadużycie i przekroczenie uprawnień oraz wynikające stąd odwrócenie ciężaru dowodu;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części ze względu na przekroczenie uprawnień przyznanych Komisji w art. 18, naruszenie zasady proporcjonalności i zasady dobrej administracji, brak kontrydiktoryjności wcześniejszego postępowania, z naruszeniem „Najlepszych praktyk” Komisji;
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim obciąża Buzzi Unicem kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, a także postępowania w T-297/11.

Zarzuty i główne argumenty

A. Zarzut pierwszy – Naruszenie prawa, brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia dotyczącego zastrzeżeń dotyczących naruszenia prawa do obrony i zasady dobrej administracji

W zarzucie pierwszym Buzzi Unicem twierdzi, że zaskarżony wyrok jest obciążony naruszeniem prawa i brakiem lub niewystarczającym charakterem uzasadnienia, w zakresie, w jakim stwierdza, że ogólne odniesienie do domniemyanych naruszeń zawarte w decyzji o wszczęciu postępowania stanowi wystarczające uzasadnienie żądania udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust., ponieważ odpowiada „minimalnemu poziomowi jasności” wymaganemu przez ten przepis w odniesieniu do przedmiotu i celu żądania.

- B. Zarzut drugi – Oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa w związku z zarzucanym nadużyciem i przekroczeniem uprawnień Komisji i wynikającym stąd odwróceniem ciężaru dowodu

W zarzucie drugim Buzzi Unicem podnosi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył prawo nie uwzględniając zarzutu dotyczącego nadużycia przez Komisję uprawnień polegającego na posłużeniu się żądaniem udzielenia informacji, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, pomimo braku poszlak świadczących o naruszeniu, stwierdzając, że Buzzi Unicem nie wystąpiła z wyraźnym i uzasadnionym żądaniem mogącym być podstawą zbadania, czy istniały wystarczające poszlaki oraz nie uwzględniając zarzucanego odwrócenia ciężaru dowodu bez przedstawienia uzasadnienia.

- C. Zarzut trzeci – Błąd co do okoliczności faktycznych i naruszenie prawa, nielogiczność uzasadnienia w odniesieniu do zarzucanego przekroczenia uprawnień w związku z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003

W zarzucie trzecim Buzzi Unicem podnosi błędne zastosowanie zasad dotyczących obowiązku współpracy przedsiębiorstw, ze względu na stwierdzenie przez Sąd, że Komisja zgodnie z prawem zobowiązała przedsiębiorstwa do udzielenia nie tylko odpowiedzi na pytania dotyczące okoliczności faktycznych, lecz również informacji, o których wiedziała, że przedsiębiorstwo nimi nie dysponuje, oraz dodatkowych informacji, które mogła uzyskać samodzielnie.

- D. Zarzut czwarty – naruszenie prawa i brak uzasadnienia w odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących naruszenia zasady proporcjonalności i przekroczenia uprawnień w związku z art. 18

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok jest obciążony brakiem lub niewystarczającym charakterem uzasadnienia oraz naruszeniem prawa w związku z naruszeniem zasady proporcjonalności i wynikającym z niego nadmiernym obciążeniem stron spowodowanym przez żądanie udzielenia informacji, przez powtórzenie i przeformułowanie tego żądania, przez przedstawienie propozycji nowych zmiennych i pytań, przez odmowę ograniczenia żądanych informacji, a także przez zażądanie decyzją informacji, które zostały już wcześniej udzielone.

- E. Zarzut piąty – Naruszenie prawa i brak uzasadnienia w odniesieniu do naruszenia „Najlepszych praktyk” Komisji i naruszenia zasady dobrej administracji

W zarzucie piątym Buzzi Unicem podnosi naruszenie prawa w wyniku uznania przez Sąd, że Komisja nie naruszyła swoich „Najlepszych praktyk”, kiedy po wezwaniu przedsiębiorstw do przedstawienia uwag do projektu decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 3, zupełnie nie uwzględniła otrzymanych uwag i w istotny sposób zmieniła treść ostatecznej decyzji. Podniesiony został również brak uzasadnienia w odniesieniu do naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji poprzez sposób, w jaki wykonała ona swoje uprawnienie do żądania udzielenia informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sadu (szósta izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-305/11,
Italmobiliare SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 30 maja 2014 r. przez
Italmobiliare SpA**

(Sprawa C-268/14 P)

(2014/C 282/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Italmobiliare SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti i L. Nascimbene, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w całości wraz ze wszystkimi skutkami dla zaskarżonej decyzji, włącznie ze stwierdzeniem jej nieważności;
- w razie uznania tego za właściwe i konieczne, zarządzenie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przewidzianych, odpowiednio, w art. 62 i 64 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości